

Når tomaterne bliver røde, bor mine børn hos mig igen

■ Louise Holst knyttede sig til den forkerte mand. Hun gik i stykker. Og hun sendte sine børn på børnehjem. Er hun så en dårlig mor?

■ Her fortæller hun om den dag, hun fik brug for hjælp. Og om fordomme, der er om folk som hende

Louise var så lykkelig.

Den lille pige, der lå og sov med foldede hænder under en gul dyne med bamsetryk på, var hendes datter.

I statistikkerne og andre folks hoveder ville Louise Holst sikkert være et problem på vej til at ske:

Blot 19 år, uden uddannelse, vokset op i et hjem, hvor hun blev slået af sin stedfar, som 17-årig frivilligt fjernet fra hjemmet, og nu - mor.

Men for Louise Holst selv var livet endelig trygt.

Og hendes drøm var begyndt at ligne virkelighed, viklet ind dér i dynen.

Hun lovede sig selv at holde sin lille datter tryk, varm og i sikkerhed.

- Hvis du nogensinde slår mit barn, lever du ikke til næste dag, sagde hun til sin stedfar, allerede da hun ventede sig.

Og til sin kæreste, datterens far:

- Hvis du skader vores børn, er vi færdige sammen, og jeg vil gøre alt for, at der ikke sker dem mere.

Louise og han havde været kæresten, siden de var 14 år gamle, og han var ikke voldelig. Datteren var et planlagt ønskebarn for det unge par, der boede i en ungdomsbolig i Køge.

Alligevel var Louise nødt til at sige sådan til sin kæreste. For hun er vokset op med, at alle mænd inderst inde er utilregnelige.

Kæresten kendte hendes historie, havde selv bevidnet, når stedfaren slog og forstod godt, at hun følte så stærkt for at fortælle, at han ikke måtte skade børnene.

Han lovede ikke at lægge hånd på deres børn.

Men ingen ved, hvad livet bringer. Og der er andre måder at gøre sine børn ondt på end ved at slå dem.

Louise skulle alligevel blive en af de kvinder, som samfundet kalder udsatte, og som mange stempler som uegnede mødre.

Idyl i haven

Først gik det godt.

To børn mere kom til, og den lille familie boede blandt andet på landet ved Haslev på Sjælland.

De havde hunde og katte, børnene legede i haven, og for Louise var det ren idyl, og dét, hun ønskede, selv om de flere gange måtte flytte på grund af skimmelsvamp.

Hun var blevet hurtigt voksen og ville bare være sammen som en lille tryk og glad familie i stedet for at gå i byen som sine jævnaldrende.

Hun og børnene plukkede jordbær og lavede syltetøj, for Louise elsker at gå i haven og se ting gro.

I dag er den del af drømmen den sidste stump virkelighed i det lille rækkehus på Fyn, hvor hun nu bor.

Bogreolen bugner af kogebøger og havebøger. "Ælle Bælle Frikadelle" af Camilla Plum. "Camillas Havebog". "Politikens store bog om Køkkenhaven". Og i vindueskarmen står to æggebakker med muld og varmer sig i forårssolen. Frøposerne afslører, at Louise i år har sået tomater og fennikel.

Men familieidyllen er her ikke. Børnene er her ikke.

” Hun så børnene i døråbningen. Den ene holdt sig for munden, den anden holdt sig for ørerne, den tredje skreg.

Fra artiklen

Deres far, Louises kæreste, fik det dårligt. Det gik skidt på arbejde, hvor chefen var efter ham, og det brød ham ned. Hans lunte blev kortere og kortere.

Hvis Louise havde glemt at tømme skraldespanden, kunne han råbe og skrike, selv om hun gjorde sig umage og holdt alt ryddeligt og aftensmaden klar. Han kunne ikke overskue at være sammen med børnene. Han faldt i søvn allerede efter aftensmaden, drak mere og mere og forsøgte at forsvinde så meget som muligt hjemmefra.

Når han legede brydelege med Louise, som de plejede som ungdomskæresten, blev legene så voldsomme, at hun måtte skrike stop.

Hun prøvede at få ham til at søge hjælp, men han fik det kun værre.

En aften i oktober gik det galt.

Børnene så på

Han havde haft det skidt hele dagen og truet med selvmord om formiddagen. Det fik Louise talt ham fra, men han drak heftigt den dag, faldt helt sammen om eftermiddagen, og om aftenen vendte han al sin frustration mod Louise.

- Gå ind på værelset og sluk lyset, så børnene ikke kan se, at jeg slår dig ihjel, kommanderede han.

Louise gik ind på værelset, og her blev hun gennembanket med knyt-næver og skaller.

I døråbningen stod hendes børn

og så på og blev blot tre af de mere end 20.000 danske børn, der har oplevet deres mor blive slået.

- Jeg elsker dig. Hvorfor gør du det mod mig, sagde hun for at få ham til at stoppe.

Men hun turde ikke skrike. Hun så børnene i døråbningen. Den ene holdt sig for munden, den anden holdt sig for ørerne, den tredje skreg.

Hun tvang sig til at være stille, for hun ville ikke have, at hendes skrig skulle sætte sig fast i børnenes hoveder.

De var et, to og fem år.

Haglgeværet

Efter den aften flyttede han ud.

■ Tro, håb og kærlighed. Sidste forår blev Louises tre børn anbragt uden for hjemmet. Dette forår håber den 25-årige kvinde, at de kommer hjem igen, så de er hos hende, når tomaterne, hun lige har sået i æggebakker, er blevet røde. Foto: Lasse Hansen

Louise slog op, men meldte ham ikke til politiet. Mens hun slikkede sine sår, forsøgte de i stedet at få det til at fungere som en splittet familie.

Men en dag i februar gik det galt igen. Det var på valentinsdag, husker Louise. Som om det på mærkelig vis gør det værste endnu værre.

Børnenes far havde hentet dem i institution og afleveret dem hos Louise. Her fandt han ud af, at hun havde haft besøg af en god ven et par dage forinden, og at de havde været sammen, efter børnene var puttet.

Det gjorde ekskæresten jaloux og førte til en endeløs og ophidset telefondiskussion, der, som Louise husker det, endte med, at han sagde:

- Nu slår jeg dig ihjel.

Louise blev i hvert fald bange, da samtalen var slut. Hun havde ekskærestens våbenskab i hjemmet og vidste, at der både hang rifler og et dobbeltløbet haglgevær.

Bange ringede hun til alarmcentralen, men her var beskeden, at man ikke kunne køre til halve huspektakler.

Hun havde netop været ved at bade børnene, og de yngste var kun i bodystocking, men Louise greb dem og løb ud i februarkulden. Over til naboen for at få dem til at passe børnene, mens hun selv ville flygte.

Med sig tog hun også den største kniv, hun kunne finde.

Hun følte sig sikker på, at børnenes far ikke ville gøre dem noget,

men hun ville kunne beskytte sig selv.

Naboen turde ikke tage ansvaret for børnene, uden Louise var der. Og nu så de faren komme mod dem.

Han råbte og skreg, og Louise skubbede børnene om bag sig, mens hun hævdede kniven.

Herfra blev det kun værre og værre. Han vristede kniven fra Louise. Hun flækkede hans læbe. Børnene græd. Far slog. Og så løb han over mod Louises hus.

Louise tænkte på geværene. En eller anden nabo råbte:

- Løb!

Børnene stod bag et hushjørne og skuttede sig, som hun husker det.

Vejen var lang og lige med marker

på begge sider, men Louise løb. Bag sig så hun sin ekskæreste komme med haglgeværet i hånden.

Ved et held, som hun i dag stadig ikke forstår, kom en bil pludselig kørende, og hun fik den stoppet og hoppede ind. I samme øjeblik hørte hun et skud.

- Kør, kør, kør, råbte hun til den fremmede chauffør.

På politistationen fik hun at vide, at der nu holdt seks politibiler på hendes adresse, at hendes ekskæreste var lagt i håndjern - og at hendes børn var hos hendes mor.

Slået ud

Louise var nu det sted, hun ikke havde villet ende, da hendes lille datter

lå tryk og varm i den gule dyne: På bunden.

På et krisecenter. Med utrygge og grædende børn og selv i en sørgelig forfatning.

Hun kunne ikke sove, græd meget, og hendes lunte var kort, når børnene var ulykkelige og bange og blev ved med at sige til hende og andre:

- Far slår mor ihjel.

- Far skød mor.

Det gik hende på.

Hun var bange for, at ekskæresten blev sluppet ud af sin varetægts-

◀ **Når tomaterne...**
Fortsat fra foregående side

fængsling, uden hun vidste det. Hun turde ikke gå uden for krisecentrets bygning og sad mest på sit værelse.

Den 25. april 2013, mere end to måneder efter skudepisoden, sad hun hos psykologen på krisecentret, da denne sagde:

- Du har det så skidt, at det er bedst for dig og dine børn, at de bliver midlertidigt anbragt et andet sted. Jeg har ringet efter sagsbehandleren.

Det sortnede for Louises øjne.

- Nu mister jeg mine børn. Jeg vil ikke miste mine børn, tænkte hun.

Da sagsbehandleren kom, endte Louise dog med at skrive under på en frivillig anbringelse. For så havde hun selv indflydelse på, hvornår hendes børn kom hjem til hende igen.

Men hun skrev først under efter et raserianfald, der fik hende til at smække med døre og vælte stole og borde. Og bagefter krævede hun at blive bedøvet af vagtlægen, når børnene blev hentet, husker hun.

Da lægen havde været der med beroligende medicin, og hun selv gik nedenunder igen for at se børnene køre, var de væk. Hun havde ikke fået sagt farvel.

Louise var vant til at blive slået på, men nu var hun slået ud.

- Hold kæft, hvor er jeg en dårlig mor. Hold kæft, hvor har jeg fejlet, lød tankerne i hendes hoved.

Og statistikkerne gav hende ret. Børn af helt unge enlige mødre bliver mere end 10 gange så ofte anbragt uden for hjemmet som børn af andre forældre.

Forår

Dagen efter, 26. april, var en lun, men grå dag med lidt regn.

Louise skulle oven på gårsdagens dramatik besøge sine børn på børnehjemmet. Løkkehus Børnehjem i Odense.

Børnehjem. Ordet fik hende til at tænke på sovesale, tremmesenge, forhutlede og forsømte børn, der drillede hinanden.

Men da hun trådte ind ad døren på Løkkehus, var det første, der mødte hende, synet af hendes lille halvandetårige søn, der netop var vågnet af sin middagslur og nu sad på skødet af en pædagog og blev krammet og kysset.

Det blev det første lille tegn på, at det rent faktisk *var* forår, og at der måske stadig var håb for hende og børnene.

Hendes to store piger kom løbende hende i møde og viste hende med det samme rundt på børnehjemmet. Der var køkkenet og hér deres værelse. Et stort lyst værelse, hvor de tre børn sov sammen, og ved siden af en stue, hvor den lille vingeskudte familie kunne være alene sammen i fred og ro.

Langsomt

Sådan er det seneste år gået mod endnu et forår, dette.

Trygheden og roen har langsomt lagt sig om Louise og hendes børn igen. Og langsomt er hun begyndt

atter at tro på sin drøm om børn, der leger i en have, hvor hun har plantet grøntsager.

Hun har gået til psykiater for at få hold på sig selv, og med børnehjems-pædagogerne hjælp har hun efterhånden genvundet troen på, at hun er en god mor.

Allerede den første dag på børnehjemmet oplevede hun børnenes

glæde over, at nogen havde overskud til dem.

Det gjorde ondt, at hun ikke selv kunne give dem det. Men det var dejligt at se, at nogen kunne. Og det fik hende til at føle sig i hvert fald delvist som en god mor.

Nu kommer hun flere dage om ugen på børnehjemmet, hvor hun er sammen med børnene om måltider,

hygge og leg. Imens lytter Louise til pædagogerne og betragter dem.

Hun ser, hvordan de håndterer tre børn og føler, at hun lærer meget. Hun har lært, at hendes børn gerne må være sure på hende, og at det er okay at være konsekvent.

Hun har fået overskud til at holde fast ved et nej. Og til at danse med sine børn.

Den dag, hun kunne det, var en god dag.

Pædagogerne fortæller hende, at hun ikke er en dårlig mor. Hun har bare været i en dårlig situation, som krævede, at hun måtte tage imod hjælp, og at man er en bedre forælder, når man tager imod den hjælp, end hvis man ikke gør. Det forstår hun nu.

Familieliv på børnehjem

Louise ser sine børn hver uge, selv om de bor på børnehjem.

Mandag er hun sammen med et af sine tre børn på børnehjemmet, mens de andre er i børnehaven. Når de kommer hjem, hygger de alle sammen og spiser aftensmad sammen, inden Louise kører hjem.

Tirsdag går Louise til psykiater og får styr på sit eget liv.

Onsdag henter hun børnene i børnehaven og sover hos dem på børnehjemmet.

Torsdag følger hun børnene i børnehaven og står for deres morgenrutiner.

Fredag er hun sammen med et af børnene på børnehjemmet, mens de andre er i børnehaven. Bagefter hygger de alle sammen.

I weekenden er hun nogle gange på besøg på børnehjemmet. De har besøgt hende. Og hver anden søndag har de besøg af deres far.

” For første gang i sit liv føler Louise sig nærmest fri. Nu vil hun bare have sine børn hjem. Starte et nyt liv. Et liv, som andre har. Med fuldtidsmor og weekendfar.

Fra artiklen

Børnene er begyndt at give slip på hende, når hun besøger dem. Nogle gange vil hendes søn hellere gøre rent med personalet end hænge på mor.

Det river lidt i Louises bryst, men hun ved, at det er, fordi han ikke længere er bange for at slippe hende.

I begyndelsen var hendes store datter bekymret, når hun gik.

- Mor, har du din mobiltelefon med? Er der strøm på? Kan du politiets nummer?

Sådan er det ikke mere.

Svært

Men der har været andre forhindringer.

Andres fordomme piner Louise.

Hun ranker ryggen, når hun hen-

ter sine børn i børnehaven sammen med en af de mandlige pædagoger. Men hun mærker de andre forældres blikke. Og nogle børn har spurgt hendes, hvorfor Louise altid kommer med en ny mand i børnehaven.

- Det er pædagoger. De hjælper mor, lyder børnenes svar.

Og hun hader, at andre synes, at

■ - Jeg er ikke en dårlig mor. Jeg kom bare i en dårlig situation, hvor jeg havde brug for hjælp. Og den tog jeg heldigvis imod, siger Louise Holst om at være en af de kvinder, som kæmper med den sociale arv og af samfundet kaldes udsat. Foto: Lasse Hansen

Frivillig anbringelse

Kommunen kan foreslå frivillig anbringelse, hvis den vurderer, at det er den bedste måde at støtte et barn på.

Forældrene skal give samtykke til anbringelsen.

Barnet skal høres.

Kommunen kan vælge at hjemgive barnet, som det hedder, når barnet ikke længere behøver støtten, eller når den unge fylder 18 år.

Forældrene kan tilbagekalde samtykket.

I så fald skal barnet som udgangspunkt hjem med det samme.

Dog kan kommunen beslutte, at der skal gå op til seks måneder for at forberede

hjemkomsten ordentligt.

Hvis kommunen skønner, at det vil være til skade for barnet at komme hjem, kan den beslutte at tvangsføre barnet.

Ved tvangsanbringelser kan forældrene ikke bestemme, hvornår barnet skal hjem.

De kan dog til hver en tid bede kommunen om at behandle sagen.

En procent af alle børn og unge bor ikke sammen med deres forældre.

85 procent af anbringelserne er frivillige.

Kilde: Ministeriet for Børn, Ligestilling, Integration og Sociale Forhold samt Socialt Udviklingscenter

det er synd for hendes børn, at de er på børnehjem.

Hun ved godt, at traumat kommer til at sidde et sted i hendes børn altid, men hun har også utallige billeder af sine grinende ønskebørn, der hopper i trampolin eller leger med de andre på børnehjemmet. Hun ved, at det har været det trygge sted, som hun ikke kunne give dem det seneste år. At et børnehjem er et hjertevarmt sted med jævnaldrende, omhed og sikkerhed. Og hun ville ønske, at andre også så det sådan. At samfundet kunne hjælpe uden at dømme.

Far kom ud

Og så lader det vente på sig at få børnene hjem.

Meningen var, at de skulle tilbage til hende, når hun fik styr på sit liv.

Men så kom far ud af fængslet.

Børnenes far fik en dom sidste sommer efter at have siddet varetægtsfængslet siden valentinsdag.

En 26-årig mand er ved retten i Roskilde idømt et år og tre måneders fængsel for vold og trusler mod sin eks-kæreste, stod der i Dagbladet Køge 18. juli sidste år.

Samme dag, som ekskæresten fik sin dom, blev han løsladt på grund af den lange varetægtsfængsling og har siden gået i såkaldt *Anger management*.

Ved et tilfælde fik han Louises nye adresse i fængslet, og det fik hende til at opsøge ham. Hun vil ikke leve sit liv på flugt og være bange for, at han en dag kravler ind ad vinduet.

Så i løbet af efteråret sidste år begyndte de to at tale sammen igen, han besøgte børnene på børnehjemmet - og i december flyttede han ind hos hende.

Louise tror på, at mennesker kan rette sig, hvis de får en chance til, siger hun. Ligesom hun selv fik. Og hun er bange for, at det skrøbelige håb om en tryk fremtid skal blive smadret igen, hvis hun og børnenes far ikke kan tale ordentligt sammen.

Hun har kendt ham, siden hun var 14 år. Hun kan stadig se mennesket inde bag dommen, siger hun, og hun tænker på ham som en god far, når

han har overskud som nu.

Den indstilling har haft en pris.

Børnene måtte ikke komme hjem, så længe han boede der, vurderede de professionelle. Og Louises mor og søster taler helst ikke med hende. Egentlig forstår hun det godt, og det har været hårdt. Men også prisen værd, mener Louise. For i dag har hun og børnenes far en rimelig omgangsform. De kan tale roligt sammen, han har ikke været aggressiv - og forholdet er endegyldigt slut.

Han flytter denne weekend og begynder et nyt liv med egen lejlighed og studier.

For første gang i sit liv føler Louise sig nærmest fri. Nu vil hun bare have sine børn hjem. Starte et nyt liv. Et liv, som andre har. Med fuldtidsmor og weekendfar.

Håb

Vil det gå?

Det tror hun. Overgangen fra børnehjem til hjem bliver glidende. Hun får en støtteperson. Og hun glæder sig vildt til selv at bestemme, hvor meget syltetøj, børnene skal have på rugbrødet. Hun er klar til at klare sig selv uden at blive slået på.

Først skal hun finde en bolig i Odense, så børnene kan blive i deres børnehaven. Det bliver svært, for pengene er små. Men når hun ser på de små tomatspirer i æggebakkerne, tænker hun, at når tomaterne bliver røde, så bor børnene hos hende igen.

For hende ligner det om ikke tryk, så i hvert fald håb.

Artiklen er Louises version af historien. Den er suppleret af fakta fra Pia Friis Laneths bog "Moderskab og mødrehjælp". Navnene på Louises børn fremgår ikke af hensyn til børnene.

Af Rikke Hyldgaard rhy@fyens.dk